

Hồi 14

Truy Tầm Hung Phạm

Mặt trời đã lên qua ngọn cây.

Đặng Tiểu Nhân vẫn nằm dài trên giường nghiêng đầu nhắm nghiền đôi mắt ngủ say như chết.

Trước cửa khách điếm Trường Xuân chợt có một chiếc kiệu bát cống do tám tên gia đình lực lưỡng khiêng tới dừng lại ngay trước cửa. Bốn tên tùy tùng dắt ngựa đứng ngay vệ đường trên đường bỗng lặng im phăng phắc trái hăn với quang cảnh náo nhiệt ồn ào hàng ngày. Người đi đường cứ cảm cú mãi miết đi thẳng, xem ra bầu không khí có vẻ trang trọng khác thường.

Phía trong đại sảnh khách điếm chỉ có một người mặc áo gấm dài thêu hoa, tuổi khoảng ngoài lục tuần, dáng vẻ sang trọng mặt đỏ hồng hào ngồi một mình trong tòa đại sảnh.

Lão chủ khách điếm cùng với tên tiểu nhị khuôn mặt rạng rỡ thái độ khúm núm, cung kính hầu hạ vị khách này, xem ra người này nhất định là một nhân vật có lai lịch không phải tầm thường.

Lão già ngược mắt, nhìn những tia sáng chiếu qua cửa sổ rồi quay đầu gọi:

- Chương Quỹ đâu?

Lão khách điếm nghe vội vàng cúi mình giọng hốt hoảng nói:

- Dạ bẩm tiểu nhân có mặt.

Lão già cười nhạt hỏi:

- Đặng công tử còn chưa tỉnh dậy?

Chương Quỹ hấp tấp nói:

- Dạ vẫn còn chưa tỉnh dậy ạ, xin ngài đợi một chút tiểu nhân sẽ đi mời...

Lão già vội ngắt lời hăn:

- Không cần mời ta đợi.

Chưởng Quỹ đứng ngậy người tại chỗ đôi mắt mở to kinh ngạc, lão không thể nào hiểu nổi cái gã họ Đặng là thần quái phương nào mà có thể khiến cho lão Tiền đại tổng quản trong phủ Cung Thân Vương phải ngồi chết lặng nơi đây chờ đợi.

Ánh dương rực rỡ đã chiếu sáng nơi đầu giường.

Đặng Tiểu Nhân cau đôi mày chậm chạp mở mắt ra, ánh dương đột ngột rọi thẳng vào đôi mắt còn đang ngái ngủ, trên bàn có một tấm thiệp mời màu đỏ. Lúc này chàng mới nhớ tới lời mời của Cung tiên sinh bảo chàng trưa nay đến nhà ông ta dùng bữa tiệc thân mật.

Đặng Tiểu Nhân vừa mở cửa phòng, tên tiểu nhị đã vội vàng bê chậu rửa mặt và lược đến. Chân tay tên này luống cuống, miệng lắp bắp nói thông thành tiếng:

- Ngài... Ngài... Ngài nhanh lên đi... Tiền... Tiền tổng quản ở Cung Thân Vương phủ... đưa người đến để rước... rước tiếp ngài...

Đặng Tiểu Nhân đang bận rộn rửa mặt, thay đổi y phục nên chẳng nghe rõ lời hân những gì? Có lẽ là muốn hỏi thúc mình thì phải.

Đặng Tiểu Nhân đang định bước ra khỏi cửa bỗng từ ngoài sân truyền lại tiếng cười của một lão nhân tiếp đó có tiếng nói:

- Đặng công tử đã dậy rồi à?

Đặng Tiểu Nhân vừa thoáng ngạc nhiên đã thấy Tiền tổng quản nhanh chóng bước lên phía trước, hơi cúi mình thi lễ rồi cười nói tiếp:

- Lão hủ Tiền Khả Thông, tổng quản nơi Cung phủ, phục mệnh gia chủ nhân đến đây trước để nghênh đón Đặng công tử.

Đặng Tiểu Nhân vội chấp tay trước ngực cười đáp:

- Cung tiên sinh quá trân trọng, tại hạ vô cùng cảm thấy xấu hổ, không dám nhận hậu ân, xin thỉnh lão nhân gia vào trong phòng an tọa để tại hạ dâng trà tiếp đón.

Tiền tổng quản vội vàng đỡ lời:

- Lão hủ xin cảm tạ! Mời Đặng công tử thu xếp xong xuôi chúng ta cùng lên đường ngay, kẻo khiến cho chủ nhân lão hủ phải đợi lâu, thỉnh công tử.

Đặng Tiểu Nhân cũng thấy không còn sớm lắm, nên không hề tỏ vẻ khách sáo liền theo Tiền tổng quản ra trước cửa khách điếm. Ngay tức khắc đã có người vén rèm kiệu chờ sẵn, chàng vừa mới ngồi lên kiệu đã nghe thấy hai tên tùy tùng hô lớn:

- Khởi kiệu!

Bước chân kiểu phu sải dài cực kỳ nhanh lẹ, xuyên qua đường lớn, rẽ qua ngõ hẹp thời gian khoảng cạ chén trà, chiếc kiệu đã được khiêng đến một mảnh đất rộng lớn phía trong là một tòa đại viện cao lớn vô cùng hoa lệ.

Đặng Tiểu Nhân thăm nhủ trong bụng:

- Đáng tiếc là rèm kiệu che kín quá, không rõ nơi đây là chỗ nào.

Chàng còn đang nghĩ ngợi chiếc kiệu đã dừng lại, trước mắt Đặng Tiểu Nhân đột nhiên sáng lên hai thiếu nữ mặc ky bào dung mạo tươi đẹp đưa tay vén rèm cất giọng dịu dàng nói:

- Xin mời Đặng công tử.

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút kinh ngạc vội vàng bước ra khỏi kiệu nhìn xem, thì ra chàng đang đứng trước một nhà thủy tạ trong đại hoa viên.

Hoa lá cây cỏ trong hoa viên tươi tốt đẹp đẽ vô cùng, đình đài lầu các tinh xảo sang trọng đẹp không sao tả xiết. Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm trong lòng:

- Thật là hào hoa xa xỉ, xem chừng nếu không phải là tư gia của vương hầu khanh tướng thì cũng là phủ đệ của con nhà trâm anh thế phiệt.

Bỗng nhiên...

Tiếng màn trúc lưa lay động, tiếp đó vang lên tiếng cười sáng khoái của Cung Thân Vương.

Đặng Tiểu Nhân ngược đầu nhìn lên Cung tiên sinh đang nhanh chóng bước xuống tam cấp đi ra trước tiếp đón. Chàng vội vàng bước lên phía trước cúi mình thi lễ miệng hô lớn:

- Tại hạ tương kiến Cung tiên sinh.

Cung tiên sinh nhanh lẹ, đưa tay nắm lấy hai tay Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói:

- Một ngày không gặp tựa như xa cách ba năm, tiểu huynh đệ, bộ ngươi muốn quên lão ca ca này sao, mau vào trong ngồi đàm đạo.

Hai người tay nắm tay cùng đi vào nhà thủy tạ.

Lúc này bàn tiệc đã dọn ra đầy đủ, Cung tiên sinh bận rộn mời chàng ngồi vào, hai người bắt đầu nâng chén uống rượu.

Rượu được ba tuần.

Gấp qua năm món.

Cung tiên sinh có chút hơi rượu nhìn Đặng Tiểu Nhân cười nói:

- Tiểu huynh đệ, nghe nói lúc ngươi ở Tế Nam phủ đã làm một chuyện oanh liệt làm rung động nhân tâm ngươi có thể nói cho lão ca ca ta nghe được không?

Đặng Tiểu Nhân thoát đầu hơi kinh ngạc, tiếp đó chợt đỏ mặt xấu hổ lắp bắp nói không ra hơi:

- Cái này...

Cung tiền sinh mỉm cười nói:

- Đừng miễn cưỡng, không tiện nói ra cũng chẳng sao.

Đặng Tiểu Nhân thấy Cung tiền sinh hiểu sai ý mình, vội nghiêm giọng nói:

- Chuyện cũng không có gì đáng nói. Sự tình nguyên là thế này...

Đặng Tiểu Nhân đem chuyện mình lạc đường đến Tế Nam phủ như thế nào? Rồi bị đem đến hình phòng khảo đả ra sao cho đến chuyện trừng trị Tiểu Bá Vương bằng cách nào? Thuật lại tường tận cho Cung tiền sinh nghe không thiếu một việc gì.

Chỉ thấy Cung tiền sinh cười ngất ngưỡng cứ liên tục gật đầu khen phải, rồi tiếp đó ông rót một chén rượu ngựa cổ uống cạn rồi nghiêm mặt bảo với Đặng Tiểu Nhân:

- Nếu lão ca ca đây đoán không lầm thì miếng kim bài trong mình ngươi chính là Vạn Tuế Bài tượng trưng cho hoàng đế Đại Thanh. Tiểu huynh đệ có thể lấy ra cho ta xem qua để biết một chút.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm:

"Ta đang muốn kiểm lão để hỏi thăm về lai lịch miếng kim bài này, đây thật là dịp may không ngờ lão lại nhắc đến nó trước tiên có lẽ mình tìm đúng người rồi đây".

Đặng Tiểu Nhân đang chuẩn bị lấy miếng kim bài ra, liền thấy sắc mặt của Tiền tổng quản trở nên hoảng sợ, chạy lại vừa nhìn chăm chăm vào Đặng Tiểu Nhân vừa ghé sát tai Cung tiền sinh thì thầm mấy câu.

Cung tiền sinh đột nhiên chau đôi mày lại sắc mặt trầm xuống lạnh lùng bảo:

- Kêu họ vô đây!

Tiền tổng quản vội vàng quỳ xuống chấp hai tay lại đáp nhỏ:

- Bẩm vâng.

Tiền tổng quản quay mình lui ra, trên mặt Đặng Tiểu Nhân chợt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Cung tiền sinh đưa tay nâng chén cười nói:

- Không có chi, chúng mình tiếp tục uống rượu.

Đặng Tiểu Nhân ngửa cổ uống cạn chén rượu, bỗng nghe phía ngoài có tiếng la lớn:

- Các người chịu khó đứng bên ngoài đợi vậy.

Tiếp đó có tiếng người đáp:

- Không được!

Bất ngờ...

Bóng người lướt tới, một đại hán mặc áo bào gấm, tay cầm trường kiếm đã mau lẹ bước vào trong nhà thủy tạ.

Hai bên huyết Thái Dương của người này gồ cao, đôi mắt sáng quắc, bộ pháp cực kỳ vững chắc. Đặng Tiểu Nhân mới chỉ liếc qua đã biết người này không những biết võ mà còn là một tay nội ngoại công kiêm toàn, trình độ đã đạt vào loại thượng thừa đứng vào hàng đệ nhất cao thủ.

Đại hán áo gấm liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân một cái, rồi bỗng "cộc" một tiếng gã đại hán này đã quỳ mọp dưới đất, vừa dập đầu vừa nói:

- Đại nội cận vệ, đội trưởng Đồ Phi Hồng khấu đầu bái kiến vương gia.

Đặng Tiểu Nhân suýt nữa nhảy dựng lên, tròn tròn đôi mắt nhìn Cung tiền sinh không chớp trong lòng thầm nhủ:

- Thì ra lão ta là Vương gia. Hèn gì mà Hứa Yến Sơn nói lão có thể nói rõ lai lịch của miếng kim bài, lão lại tự xưng là Cung tiền sinh. Có lẽ nào lão chính là Cung Thân Vương.

Chàng còn mãi suy nghĩ, liền nghe Cung Thân Vương trầm giọng bảo:

- Đứng lên đi!

Đồ Phi Hồng cung kính đáp:

- Đa tạ vương gia.

Cung Thân Vương cất giọng từ tốn bảo:

- Có việc gì lại đây ngồi xuống nói chuyện.

Đồ Phi Hồng không dám ngồi chỉ cúi mình đáp:

- Thưa vương gia. Tệ chúc đến đây để bắt trời hung phạm.

Cung Thân Vương chẳng hổ danh là một vị vương gia uy quyền, đôi mày khẽ nhíu lại, khuôn mặt lộ sắc giận dữ giơ tay đập xuống bàn trầm giọng hét lớn:

- Mi thật to gan!

Đồ Phi Hồng vội vàng sụp gối quỳ mọp xuống đất, khấu đầu liên hồi kinh hoàng lắp bắp:

- Nô tài... nô tài đầu dấm.

Cung Thân Vương hơi dịu mặt xuống, lạnh lùng quát hỏi:

- Đồ Phi Hồng! Ngươi nói bản vương đây che giấu hung phạm nơi tư gia sao?

Đồ Phi Hồng run lấy bầy miệng đáp:

- Vương gia khai ân.

Ta nên biết đại nội cận vệ trong Thanh cung có quyền thế rất lớn, hoành hành ngang dọc, ngay cả các đại thần trong vương cung thấy họ cũng phải nể sợ. Đồ Phi Hồng lại là đội trưởng đại nội cận vệ được đương kim hoàng đế vô cùng tin dùng, không ai dám gây sự với hắn. Thế mà tại sao hắn đối với Cung Thân Vương lại có thái độ cung kính khiếp sợ không dám có chút thái độ vô lễ với vương gia.

Nguyên là vì Cung Thân Vương này tài trí hơn người, tinh thông thao lược văn võ kiêm toàn, cầm kỳ thi họa thơ từ ca phú đều cực kỳ tài giỏi. Phong thái ung dung phóng khoáng, không hề câu nệ tiểu tiết được Hoàng Lịch hoàng đế vô cùng kính trọng. Phàm khi có chuyện quốc gia đại sự đều triệu mời ông vào cung điện bàn nghị, sau đó mới định ra sách lược.

Cung Thân Vương liếc nhìn Đồ Phi Hồng rồi mỉm cười bảo hắn:

- Thôi đứng dậy đi, bản vương không thích cái bộ dạng như vậy.

Đồ Phi Hồng sợ toát mồ hôi lạnh vội vàng bò dậy luôn miệng cảm tạ:

- Đa tạ vương gia khai ân điển.

Cung Thân Vương lại nói:

- Đồ Phi Hồng! Ngươi nói mau. Ai là hung phạm? Hung phạm ở đâu?

Đồ Phi Hồng nói nhỏ:

- Nô tài không dám nói!

Cung Thân Vương thân nhiên cười nói:

- Ngươi cứ nói bản vương không trách phạt ngươi đâu.

Đồ Phi Hồng đáp lớn:

- Đa tạ vương gia, hung phạm đang đối diện với vương gia đó.

Cung Thân Vương đột nhiên biến sắc trầm giọng hỏi:

- Phải chăng người nói Đặng Tiểu Nhân.

Một không khí trầm mặc vây phủ bàn tiệc.

Đặng Tiểu Nhân sắc mặt ung dung, khoe môi khẽ điểm một nụ cười ngời im không nói. Chàng cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn hai người kia.

Hồi lâu Cung Thân Vương đột ngột mỉm cười tự nhiên, cất giọng hỏi Đồ Phi Hồng:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Người hãy nói cho bản vương nghe thử?

Đồ Phi Hồng liền đem sự việc xảy ra tối hôm qua trên đỉnh Mẫu Sơn thuật lại cho vương gia nghe hết một lượt.

Cung Thân Vương nghĩ ngợi một chút rồi chợt hỏi:

- Người không lầm chứ?

Đồ Phi Hồng nghiêm mặt đáp:

- Không thể lầm được. Thời Thu Cầm còn đang ở bên ngoài. Nhược bằng vương gia không tin có thể truyền cho hần vô đối chứng.

Cung Thân Vương tỏ vẻ không vui hỏi:

- Có sao người không động thủ bắt người ngay tại khách điểm mà phải chạy tới vương phủ ta ra tay mới được, trừ phi là người xem ta...

Đồ Phi Hồng hấp tấp biện giải:

- Nô tài dò xét kỹ lưỡng biết hần có quen biết với Vương gia, nô tài không dám động thủ bắt người.

Cung Thân Vương im lặng không nói gì, chợt quay qua cười hỏi Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu huynh đệ biết rõ.

Cung Thân Vương kín đáo đưa mắt ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhân nhưng chàng cứ giả bộ làm như không thấy bởi vì chàng không muốn lãnh nhận tình ý của Cung Thân Vương càng không muốn làm liên lụy đến ông ta liền mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu đáp:

- Biết.

Cung Thân Vương vô cùng thất vọng nói:

- Vậy thì lời nói của Đồ Phi Hồng đều là sự thật sao?

Đặng Tiểu Nhân vội nói:

- Không sai!

Cung Thân Vương cúi đầu trầm tư lặng im không nói.

Đồ Phi Hồng sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng đang muốn xông tới

Đặng Tiểu Nhân thần thái vẫn tự nhiên, trong bụng thầm mỉm cười.

Tâm sự ba người hoàn toàn khác nhau, nên biểu hiện trên sắc mặt mỗi người là những sắc thái đối lập nhau.

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Hồi lâu Cung Thân Vương mới chậm chạp nói tiếp:

- Đồ Phi Hồng ngươi hãy ra bên ngoài trước, bản vương tự nhiên sẽ có cách lo liệu việc này.

Đồ Phi Hồng hô lớn:

- Đa tạ vương gia.

Đồ Phi Hồng cực kỳ vui sướng khom mình lui gót quay ra.

Đặng Tiểu Nhân đặt chén rượu xuống cúi mình thi lễ rồi cười nhạt nói:

- Tại hạ đa tạ vương gia đã có hảo ý hạ mình kết giao bằng hữu và yêu mến tại hạ thập phần, ngày sau tại hạ mong sẽ có dịp báo đáp ân tình, từ nay xin bái biệt mong vương gia bảo trọng lấy thân.

Cung Thân Vương vuốt tóc mỉm cười:

- Ngươi muốn đi sao?

Đặng Tiểu Nhân hơi nhú mào rồi cười đáp:

- Tại hạ không muốn liên lụy đến vương gia.

Cung Thân Vương cười ha hả nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi cũng quá coi thường lão ca ca này.

Đặng Tiểu Nhân thoáng vẻ kinh ngạc hỏi ngay lập tức:

- Lão ca muốn ta động thủ với đại nội cận vệ ngay trong vương phủ à? Vương gia không sợ hoàng thượng trách phạt sao?

Cung Thân Vương vỗ nhẹ lên vai Đặng Tiểu Nhân với vẻ âu yếm nhưng không nói ra chỉ hỏi chàng một câu:

- Ta chỉ hỏi người động thủ với bọn họ có mấy phần chắc thắng?

Đặng Tiểu Nhân không chút do dự đáp ngay:

- Hầu như mười phần.

Cung Thân Vương gật đầu mỉm cười:

- Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, tiểu huynh đệ hào khí ngút trời thật khiến lòng ta cảm phục, đồng thời làm ta nhớ lại cố nhân.

Đặng Tiểu Nhân chợt ngơ ngác, khuôn mặt có chút nghi ngờ thoáng qua, lẩm bẩm hỏi:

- Cố nhân ư?

Cung Thân Vương như vừa chợt tỉnh nói với chàng:

- Chuyện đã như thế, người mau bước ra ngoài đi, chỉ cần thắng được bọn họ còn mọi chuyện khác lão ca ca ta sẽ tự khắc có cách an bài.

Đặng Tiểu Nhân chấp hai tay lại uốn ngực đường hoàng bước ra ngoài, khí thế hào hùng khiến cho người ta cảm mến.

Cung Thân Vương nhìn theo sau lưng Đặng Tiểu Nhân liên tục gật đầu khen ngợi, đột nhiên ông ta chớp mắt như nhớ ra điều gì vội vàng bước theo gọi lớn:

- Đợi một chút đã.

Đặng Tiểu Nhân vội quay người lại hỏi:

- Không biết vương gia còn điều chi phân phó?

Cung Thân Vương nhẹ nhàng thở dài nói:

- Những tên đại nội cận vệ này hoành hành ngang ngược. Văn võ bá quan Mãn triều tuy tức giận nhưng không dám nói ra, người nên ra tay giáo huấn cho bọn chúng một trận để cho bọn chúng biết rằng cao nhân tất phải có cao nhân trị, trời cao còn có trời cao hơn, còn tên Đồ Phi Hồng là kẻ tâm phúc thân tín luôn ở bên cạnh đương kim hoàng thượng. Lúc hoàng thượng chưa đăng quang Đồ Phi Hồng theo sát người, khi cần thiết người có thể lấy uy lực của Vạn Tuế Bài để trị hắn.

Lúc này trời đang vào tiết tháng ba thời tiết ấm áp dễ chịu, trăm hoa đua nhau khoe sắc. Trong hoa viên phía sau Cung Thân Vương phủ hoa đào nở rộ, tựa như một bức gấm thêu cực kỳ đẹp đẽ.

Bất ngờ...

Từ phía sau trong rừng đào hoa có một thiếu nữ mặc kỳ bào đi ra, tay phải cầm một đoá hoa, tay trái nhẹ nhàng đỡ phía dưới chiếc kỳ bào bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển đi đến bên dòng sông nhỏ phía ngoài rừng hoa đang nhẹ nhàng tuôn chảy.

Thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, lại khoác trên mình bộ kỳ bào sang trọng, càng tôn thêm vẻ mỹ lệ sang trọng cao quý, khiến cho người ta vừa trông thấy liền như bị hấp hồn đứng ngây người chết lặng.

Nàng đột nhiên dừng lại bên dòng nước nhìn chăm chú vào hình bóng của mình in trên mặt nước rồi lẩm bẩm một mình:

- Ta thật xấu xí sao?
- Không ta rất đẹp.
- Vậy tại sao hắc nữ đối xử với ta như vậy? Tại sao?
- Ôi ta...

Nàng cứ tự hỏi rồi tự trả lời như vậy, nhìn vào dòng nước rồi bất ngờ ném nhanh đoá hoa đang cầm trong tay ra giữa dòng, mặt nước đột ngột xoáy nhẹ đoá hoa lập tức bị cuốn trôi.

Thiếu nữ mặc kỳ bào thở dài, khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp thoáng hiện ra vẻ oán hờn sầu muộn, lẩm bẩm nói nhỏ:

- Ta hận ngươi, nhưng cứ phải nghĩ về ngươi, ta muốn quên đi tất cả về ngươi mà sao bóng hình ngươi cứ hiện về trong giấc mộng. Ôi ta biết làm sao đây? Làm sao để đừng nghĩ tới...

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng hai dòng lệ không biết tự lúc nào đang từ từ ứa ra.

Đột nhiên có ánh ngân quang lóe lên trên không, tiếp đó là tiếng binh khí chạm vào nhau nghe chói tai vọng đến. Thiếu nữ mặc kỳ bào thoáng chút ngạc nhiên, tiếp đó cặp mày liễu nhíu lại, đôi mắt phượng hàm uy lạnh lùng thốt lên:

- Cuồng đồ phương nào dám to gan lớn mật vũ động đao kiếm nơi vương phủ, không lẽ hắc ta chán sống rồi thì phải?

Lời nói chưa dứt hai chân nàng điểm nhẹ xuống đất một cái, người đã bay vào trên không thân pháp tinh diệu tuyệt vời, tựa như cành liễu mềm lay động trước gió. Thoáng chốc đã đáp nhẹ nhàng xuống phía sau tòa giả sơn nghiêng đầu nhìn ra phía trước. Thần sắc nàng đột nhiên biến đổi, cất giọng run run lắm lắm:

- Thì ra là chàng, mà tại sao lại có thể là chàng cơ chứ?

Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung và Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành là ba đại môn cao thủ cực kỳ nổi danh trên chốn võ lâm giang hồ. Mỗi người đều có sở trường của mình, võ công của mỗi người tự lập thành một chi phái riêng. Nhưng hiện giờ ba người hợp lại làm một, tạo thành hình tam giác vây lấy Đặng Tiểu Nhân vào chính giữa.

Đồ Phi Hồng và Thời Thủ Càn chống kiếm lặng im đứng sang một bên lược trận.

Cung Thân Vương bệ vệ ngồi trước nhà thủy tạ thần sắc cực kỳ trầm trọng, đôi mắt không chớp nhìn chăm chú vào trong trường.

Đặng Tiểu Nhân chấp hai tay để sau lưng, sắc diện tự nhiên, khuôn mặt luôn điểm nụ cười, thần thái ung dung hoàn toàn không có vẻ gì tỏ ra mình đang sắp lâm trận đối địch.

Phong thái chàng tuy ung dung thoải mái như vậy, nhưng trái lại thiếu nữ mặc kỳ bào đang ẩn thân sau hòn giả sơn bỗng chồn lo lắng tựa như kiến bò trong chảo nóng, hai tay chấp trước ngực không ngừng niệm phật gia phù hộ cho chàng. Liền đó chợt nghe tiếng Đặng Tiểu Nhân cười lớn nói:

- Tục ngữ có câu "Cường long không nên ép nhược xà". Tại hạ là viễn khách từ phương xa đến nên đã nhường ba vị xuất thủ mỗi vị một chiêu. Bây giờ ta xin cảnh cáo chư vị trước, tiểu đệ đây có cái thị hiếu là bạt tai nam nhân, vỗ vào hông nữ nhân. Ba vị nên cẩn thận đề phòng.

Thiếu nữ mặc kỳ bào ẩn mình sau tòa giả sơn đột nhiên đỏ hồng mặt lên, liếc xéo Đặng Tiểu Nhân một cái cúi đầu mắng yêu:

- Đồ chết bầm...

Đột nhiên nghe thấy Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh tức giận hét lên một tiếng, xuất chưởng nhằm vào vai Đặng Tiểu Nhân đẩy tới.

Thế chưởng này của lão đã vận hết toàn bộ công lực của mình đánh ra, uy thế mãnh liệt phi thường luồng kinh lực phát ra tạo nên tiếng rít ghê rợn, cuồng phong nổi lên ào ạt

khuyến cho cát bay đá chạy, chuông thể cực kỳ hung hiểm. Cung Thân Vương nhấp nhồm không yên, toàn thân run rẩy suýt chút nữa đã lộ nét kinh hãi lo lắng cho Đặng Tiểu Nhân.

Đồ Phi Hồng thấy tình hình như vậy sắc mặt không khỏi hiện ra vẻ mừng rỡ vui sướng, gật đầu khen ngợi Thăng Nhất Thanh.

Ai ngờ chuông phong vừa ập đến, thân hình của Đặng Tiểu Nhân đã đột ngột nương theo chuông lực đối phương nhẹ nhàng bay ra ngoài mấy trượng, ống tay áo phất phơ tựa như bông hoa rung rinh trước ngọn gió thu.

Bất ngờ Đặng Tiểu Nhân đảo mình trên không, đầu hơi chúc xuống nhanh lẹ giống như thần ung bắt mỗi lưu tinh xẹt ngang đột ngột đánh vào đầu của Thăng Nhất Thanh.

Bát Tú Na Tra Thăng Nhất Thanh mục kích thấy thân pháp kỳ ảo của Đặng Tiểu Nhân như vậy thật là từ trước đến giờ chưa hề được thấy, trong lòng vô cùng kinh sợ, vội huy động trường kiếm trong tay múa tít tạo thành muôn ngàn hoa kiếm hộ vệ chân thân rồi nghiêng mình lui ra phía sau độ chừng một trượng.

Đặng Tiểu Nhân đang định thừa thắng xông lên đuổi theo bỗng nhiên ngân quang lóe lên, một đạo hàn khí tỏa ra lạnh buốt, thanh ngân kiếm của Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành đã đâm tới ngay giữa ngực chàng.

Đặng Tiểu Nhân giận dữ vì lão đã âm thầm hạ thủ đánh lén, chàng chỉ cười lạnh một tiếng vung tay xuất chuông, chuông khí tỏa ra ghê người, thân hình chàng vẫn bám theo Bát Tú Na Tra Thăng Nhất Thanh như bóng với hình.

Thế chuông Đặng Tiểu Nhân vừa phát ra có vẻ nhẹ nhàng tựa như không có chút khí lực nào, nhưng kỳ thực đây là một loại thần công chí cao vô thượng của cả hai phái Đạo gia và Phật gia.

Nếu như Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành huy động chuông thể trực tiếp chống đỡ, tất sẽ bị sức phản chấn dội lại chấn động lực phủ ngũ tạng đứt đôi người mà chết. Bởi loại thần công này nếu đối phương dụng lực chống đỡ càng lớn thì sức phản chấn dội lại chàng mãnh liệt bội phần. Cũng may là Đồ Phi Hồng biết được sự lợi hại của nó, tuy rằng lão không biết Đặng Tiểu Nhân dùng loại công phu gì, nhưng nhận ra đó là một loại khí công nội gia cực cao, lập tức cao giọng hét lớn:

- Nhâm huynh lui ra mau, chớ nên nghênh tiếp đứng trong phạm vi chuông lực của hần.

Thời Thủ Càn trong đêm qua ở núi Mâu Sơn đã được nếm qua chuông thể của người bịt mặt mà người bịt mặt đó bất quá chỉ là đi hộ vệ Đặng Tiểu Nhân mà thôi. Thái độ của người

bị mặt vô cùng kính nể Đặng Tiểu Nhân, đương nhiên võ công của chàng chỉ hơn chứ không hề kém, cho nên lão cũng cực kỳ sợ hãi thét lạc cả giọng:

- Nhâm huynh lui mau!

Cần Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành nghe Đồ Phi Hồng và Thời Thủ Cần cùng lúc lên tiếng cảnh báo, lập tức tung mình mau lẹ lui ra sau.

Tuy thế tránh của lão cực kỳ lanh lẹ nhưng vẫn bị luồng chuồng phong của Đặng Tiểu Nhân quét trúng. Liền đó lão cảm thấy nửa thân người tê buốt, khí huyết lộn ngược, bước chân loạn choạng tựa như một người chống gậy không vững chỉ thiếu chút nữa là nằm dài xuống đất.

Tuy rằng trong mình Đặng Tiểu Nhân mang võ học tuyệt thế nhưng lại không dám tin vào bản thân. Chàng tuyệt nhiên không hề biết rằng chuồng thế mà mình tiện tay đánh ra khi này lại có một lực đạo kinh hồn như vậy.

Khi nghe Đồ Phi Hồng và Thời Thu Cần hét hoảng cảnh báo, vừa chính mắt trông thấy Cần Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành lùi chạy như chuột, không khỏi cảm thấy bất ngờ, đứng ngây người quên cả việc đuổi theo Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh. Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung thấy Đặng Tiểu Nhân ngần ngại xuất thân, há đầu chịu đứng yên để mất lương cơ, vội vàng đề khí tung mình khoa chân xông thẳng về phía trước nhanh như điện xẹt. Cánh tay phải lanh lẹ tung ra, ngọn chuồng sắc như dao chém vào ngang lưng Đặng Tiểu Nhân.

Sau lưng Đặng Tiểu Nhân như có mọc thêm mắt.

Chàng nhẹ nhàng khoa chân, thoảng một cái thân hình đã bay ra khỏi một trượng rồi đột ngột xoay mình lại, khuôn mặt lạnh như băng giá đoạn chỉ tay vào mặt Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung quát lớn:

- Dám cả gan đánh lên sau lưng cần phải tát vào giữa mặt. Ngươi coi chừng đây, ta sắp đánh ngươi đó.

Nói vừa dứt lời liền thấy Đặng Tiểu Nhân bất ngờ nhấc chân trái lên, phóng thẳng về hướng Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung đã sớm phòng bị từ trước, vừa thấy Đặng Tiểu Nhân phóng mình lên không trung. Long đầu thiết trượng trong tay đột nhiên nhấc lên dùng chiêu "Hậu nghệ xạ nhật" đánh ra bóng trượng múa lên tạo thành bức màn phủ kín toàn thân.

Đặng Tiểu Nhân thấy đối phương múa trượng hộ vệ chân thân, trong lòng không khỏi hấp tấp vội đề khí mau lẹ xông thẳng về phía trước.

Thế lao mình của chàng đã hội tụ công lực toàn thân phát ra, trong vòng chu vi hai thước không khí tựa hồ như đông lại tạo nên một bức tường đồng vách sắt, cây long đầu thiết trượng trong tay Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung liền bị bức tường cương khí vô hình từ cơ thể đối phương phát ra bức bách không cách nào thi triển được nữa, bất giác lão kinh hãi đứng ngẩn người ra.

Đặng Tiểu Nhân thấy thiết trượng của lão không động đậy, trong lòng cảm thấy vô cùng quái dị, hữu thủ lệ làng vươn ra.

Liền nghe hai tiếng “Bốp, bốp” vang lên, hai bên má của Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung ngay tức khắc hiện ra mười dấu ngón tay đỏ như máu in lên.

Hai cái bạt tai này cách đánh nguy dị tuyệt luân. Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung tròn tròn đôi mắt nhìn lòng bàn tay đối phương phủ lên mặt mình, nhưng không cách nào né tránh cho được. Tuy kẻ bị đánh là Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung nhưng Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh và Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành đứng bên cạnh thấy vậy trong lòng kinh sợ khiếp vía. Hai người bất giác không ai bảo ai từ từ lùi ra xa mấy bước về mặt vô cùng khó tả.

Ngay cả Thời Thủ Càn và Đồ Phi Hồng đang chống kiếm đứng ở đằng xa quan sát trận đấu cũng bị thủ pháp của chàng làm cho khiếp sợ trợn mắt há hốc miệng nhìn.

Ta nên biết rằng những người đứng đây đều là những nhân vật vang danh trong giới võ lâm, lại là những quan chức trọng yếu cầm đầu đại nội cận vệ lưng lầy trong thiên hạ. Nếu như bị một hài tử mười bảy tuổi đánh cho mấy cái bạt tai thì chẳng phải là mối nhục suốt đời khó mà tẩy cho hết hay sao?

Nhưng chính mắt trông thấy Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung bị đối phương tát cho mấy cái bạt tai mà không cách nào thối lui hay tránh né cho được, làm sao không khiến cho họ kinh sợ hồn phi phách tán, tâm can chấn động đứng im tựa như hóa đá.

Đột nhiên nghe tiếng Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung ngửa mặt lên trời cất tiếng cười một hồi dài, thanh âm thê lương nghe như tiếng ma kêu quỷ gào đoạn vung tay ném ra mười hai viên thiết đạn bay về phía Đặng Tiểu Nhân rồi thuận thế chuyển thân nhảy sang một bên.

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng mỉm cười xoay nhẹ cổ tay một luồng kinh lực vô hình phát ra.

Mười hai viên thiết đạn theo chiều di động của bàn tay chàng, đột nhiên thay đổi phương hướng bay ngược về phía Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh.

Đây chính là Tiếp Dương Đao Dương, một loại tuyệt kỹ võ học cực kỳ hiếm có trên thiên hạ từ cổ chí kim, không những có thể mượn sức đánh người mà đánh người lại còn có thể dùng nội lực của bản thân tiếp vào đã sử dụng ám khí của địch nhân đổi hướng công kích một kẻ địch khác.

Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh không chỉ có võ công siêu quần, kiến văn sâu rộng hơn nữa lại là một danh gia về ám khí với nhãn lực tinh tường ít người sánh kịp. Thấy mười hai viên đạn qua sự sai khiến của Đặng Tiểu Nhân bay đến vô cùng nhanh chóng, trong lòng lão biết rằng không những kinh lực ban đầu của Cao Tung Sơn trong đó không hề suy giảm, lại được tiếp thêm nội lực của Đặng Tiểu Nhân nên sợ hãi không dám nghênh tiếp, vội vàng khoa chân phóng qua một bên né tránh những viên thiết đạn lợi hại này. Thành linh một tiếng “bộp” vang lên mười hai viên thiết đạn đã ghim thẳng vào tấm bình phong bằng đá xanh.

Mười hai viên thiết đạn ghim vào đó thành một đường thẳng không sai một ly, nhìn từ bên ngoài vào chỉ thấy được viên đạn sau cùng mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười đưa tay chỉ vào mặt Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh nói:

- Đến lượt ngươi.

Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh huy động trường kiếm găm lên giận dữ:

- Ta liều mạng với mi.

Đặng Tiểu Nhân cười ha ha nói:

- Liều mạng hả? Sao ngươi hấp tấp vậy? Ta sẽ tát ngươi ngay bây giờ nè.

Nói chưa dứt lời, song cước nhẹ nhàng di động bước xéo người qua, thân ảnh của chàng lướt tới thoáng chốc đã đến sát bên Thắng Nhất Thanh.

Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh tròn tròn đôi mắt nhìn xoáy vào đối phương, nhưng vẫn không tài nào nhận ra đối phương đã dùng loại thân pháp gì mà trong nháy mắt có thể xông tới sát bên, chỉ còn cách mình không đầy hai thước.

Trong lúc cấp bách, trường kiếm của Thắng Nhất Thanh đã vẽ nên một đường ngân quang hình bán nguyệt bảo vệ thân mình.

Tả thủ chàng nhẹ nhàng phất qua, một luồng kinh lực vô hình phát ra nơi tay bức bách kiếm thế đối phương, đồng thời hữu thủ cũng mau chóng giơ lên đánh vào mặt Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh.

Thắng Nhất Thanh vô cùng kinh hoảng hồn xiêu phách lạc.

Thân hình ngửa ra phía sau, song cước búng mạnh lộn ngược ra sau lẹ như sao băng diện chớp, người đã bay ngược ra ngoài mấy trượng.

Ai ngờ thân ảnh của Đặng Tiểu Nhân tựa như bóng ma, bám sát theo sau nhẹ nhàng phát phơ nhanh như điện xẹt lướt theo sau Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh, đợi lúc lão vừa đứng thẳng người lên, hữu thủ của Đặng Tiểu Nhân đã đưa đến ngay trước mặt vừa vận đúng lúc không sai một giây. Một tiếng bốp vang lên trúng ngay giữa má phải, liền nghe Đặng Tiểu Nhân cười lớn rồi nói tiếp:

- Còn thiếu bên trái nữa.

Đặng Tiểu Nhân vừa nói vừa trở tay đưa tới đánh tiếp. Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh chỉ cảm thấy cái thế trở tay xuất thủ của đối phương vô cùng kỳ dị trong lòng muốn né tránh nhưng không cách nào né kịp, tiếp ngay sau đó một tiếng “Bốp” lại vang lên, phía mặt trái đã lãnh trọn một cái bạt tai của Đặng Tiểu Nhân.

Cái tát tai của chàng hàm chứa công lực mạnh mẽ vô cùng.

Tuy Thắng Nhất Thanh có cương khí hộ thân cũng bị cái tát của chàng khiến cho đình đầu nhức óc, hai mặt hoa lên, khóe miệng rỉ rả máu tươi.

Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngũ Hành thấy vậy liệu bề không xong liền co giò định chạy.

Đặng Tiểu Nhân thấy vẻ khiếp hãi trên mặt lão chàng lạnh lùng mỉm cười bảo:

- Người cũng y hệt đáng ăn hai cái, lãnh xong rồi chạy cũng chưa muộn mà.

Lời nói vừa dứt, lưng chàng hơi cúi xuống, thân hình đã bay vút lên, khí thế uy mãnh nhanh như mãnh ưng vỗ mồi. Nhâm Ngã Hành không hổ danh là một tay danh gia kiếm phái vội trở tay xuất thủ thế, kiếm như chém, lúc tựa như đâm, một chiêu hóa thành ba thức phóng tới trước ngực đối phương uy thế cực kỳ lợi hại.

Đặng Tiểu Nhân thấy lão ta xuất thủ như vậy, tay trái nhẹ nhàng phất lên, một làn kinh lực vô hình tuôn ra bức bách thanh ngân kiếm đang vũ động, rồi lao thẳng người vào, hữu thủ lẹ làng vươn ra lại thêm hai tiếng “bốp, bốp” vang lên, hai bên má của Nhâm Ngã Hành lập tức sưng đỏ đau không tả xiết máu tươi từ khóe miệng từ từ rỉ ra.

Hai cái tát tai được đánh bằng một thủ pháp nguy dị vô cùng. Chẳng những không một người nào có thể nhìn rõ được cách đánh ra sao, ngay cả bản thân Nhâm Ngã Hành bị đánh cũng không biết chàng đã xuất thủ thế nào.

Đồ Phi Hồng và Thời Thu Cần thấy Đặng Tiểu Nhân nói trước đánh sau mỗi lần ra tay đều cực kỳ chuẩn xác không bao giờ thất thủ thực là một sự lạ chưa từng nghe thấy hoặc xem thấy trong giới võ lâm, trong lòng hai người chấn động kinh hồn khiếp vía.

Năm người đó thì đã có ba người bị đánh, đương nhiên tiếp theo sau đó lần lượt đến phiên hai người còn lại, họ không khỏi lo sợ đưa mắt nhìn nhau, chuồn cũng không được mà muốn chạy cũng không xong, tiến thoái lưỡng nan thật là khó xử vạn phần.

Đồ Phi Hồng mang danh là đội trưởng đại nội cao thủ tự cảm thấy không thể tránh qua một bên giả điếc làm ngơ được, nên vội bước lên phía trước trầm giọng nói với Bát Tú Na Tra Thắng Nhất Thanh, Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành và Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung:

- Xin mời ba vị hãy nhường bước lui qua một bên.

Ba người không nói câu nào lách mình lui qua một bên.

Cung Thân Vương trong lòng như có tảng đá giờ đây đã được trút bỏ liền thở ra một hơi gật đầu tấm tắc khen:

- Hay lắm, hảo thủ pháp.

Thiếu nữ mặc kỳ bào ẩn mình núp sau tảng đá mãi đến giờ mới yên lòng mỉm cười sung sướng. Đôi mắt chan chứa ân tình nhìn mãi vào hình bóng của Đặng Tiểu Nhân miệng lẩm bẩm:

- Thì ra chàng giấu mình kỹ quá.

Lúc này Đồ Phi Hồng đã nhẹ nhàng chấp hai tay lại trầm giọng cất tiếng:

- Các hạ quả nhiên có tài nghệ phi thường. Đồ Phi Hồng này xin được lãnh giáo một hai chiêu.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nhạt đáp:

- Kính thỉnh Đồ đại nhân.

Đúng lúc Đồ Phi Hồng đang nói, lão đã âm thầm vận khí tập trung toàn bộ công lực thủ thế đợi sẵn. Liền đó chợt nghe lão gầm lên một tiếng, thanh kiếm vũ lộng thần oai, ngân quang lướt tới, kiếm ảnh bao phủ khắp trời chụp xuống đầu Đặng Tiểu Nhân vô cùng mãnh liệt.

Đặng Tiểu Nhân đột ngột xoay mình, người đã bay ra xa ngoài vài trượng lạnh lẽo rơi mình xuống đất, xoay mình thuận đà xuất chiêu rồi mỉm cười, đứng im chẳng nói tiếng nào.

Đồ Phi Hồng thấy Đặng Tiểu Nhân xoay người hồi thân xuất thủ, trong lòng không kìm được cảm giác sợ hãi, tung mình nhanh lẹ lùi ra sau hô lớn:

- Cuồng đồ cả gan? Sao dám ám toán ta?

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lớn hỏi:

- Ám toán à? Ha ha ha ngươi đã trúng phải Điểm Huyết Tuyệt Mạch Đại Pháp của ta rồi, không đầy một giờ ba khắc thân hình sẽ hóa huyết tiêu cốt vong mạng tức khắc.

Đặng Tiểu Nhân nói xong, hai tay chấp ra sau lưng ngửa mặt ung dung nhìn trời chẳng buồn để mắt đến lão.

Bốn tay đại nội cao thủ hồn phi phách tán đưa mắt phần nộ nhìn nhau đang chuẩn bị lao vào liều chết với chàng. Toàn thân Đồ Phi Hồng bỗng run lên nhẹ nhẹ, sắc diện trắng bệch vội vã vận khí xem thử, thấy huyết mạch vẫn lưu thông bình thường không bị ngăn trở cũng không có chút thương thế gì, trong bụng vô cùng nghi ngờ lắm bầm tự nói một mình:

- Mi... mi... mi dám... dám cả gan lừa gạt ta.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói:

- Chẳng ngờ nhãn quan của Đồ đại nhân lại hẹp hòi đến như vậy, kiến văn lại quá nông cạn. Điểm Huyết Tuyệt Mạch Đại Pháp này không phải vận công hành khí bình thường mà có thể nhận biết được, nhược bằng ngươi không tin thì cứ thử dùng sức ấn vào xương bả vai bên phải rồi sẽ biết rõ ngay thôi mà.

Đồ Phi Hồng tuy lịch duyệt giang hồ kiến thức rộng rãi, nhưng vừa rồi bị khí thế của chàng cùng với võ công tuyệt thế làm chấn động tâm thần, cho nên lúc này nghe lời nói như vậy lẽ nào lão lại dám nghi ngờ, liền vội vàng đưa tay dùng sức ấn xuống xương bả vai phải một cái.

Những người đứng đó lặng im phăng phắc không dám thở mạnh đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm vào Đồ Phi Hồng đợi xem sự thực diễn biến ra sao.

Chỉ nghe một tiếng "phịch" vang lên. Đội trưởng đội Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng đã nằm sòng soài dưới đất. Sự việc biến đổi cực kỳ đột ngột làm cho tất cả những người đang đứng tại chỗ kinh sợ, ai nấy đều há hốc miệng mắt trợn trừng, ngo ngẩn xuất thần.

Một không khí trầm mặc bao phủ xung quanh.

Cung Thân Vương vội vã chạy ra phía trước nhìn. Đồ Phi Hồng là người tâm phúc bên cạnh Hoàng Lịch hoàng đế, nếu như hắn có mệnh hệ nào ta biết ăn nói thế nào với Hoàng thượng cho được.

Vừa nghĩ đến đó Cung Thân Vương vội vàng đi đến gần Đặng Tiểu Nhân nói nhỏ:

- Tiểu huynh đệ, người...

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười ranh mãnh, tiếp đó đưa mắt ra hiệu cho ông ta.

Cung Thân Vương cơ trí hơn người nhận được ám hiệu nên lập tức vui vẻ trở lại, ông cất tiếng cười lớn rồi nói với Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu huynh đệ nói ra thì đây bất quá chỉ là một sự hiểu lầm thôi, người nên nể mặt ta mà mau chóng đỡ Đồ đại nhân đứng dậy.

Đặng Tiểu Nhân cúi gập người đáp:

- Xin tuân mệnh.

Đặng Tiểu Nhân từ từ bước tới trước, giơ tay đỡ Đồ Phi Hồng dậy rồi vỗ nhẹ vào sau lưng lão ta, xong rồi chàng vội vã tung mình lùi ra sau độ mấy trượng.

Đồ Phi Hồng bình sinh chưa từng bị nhục nhã trước đám đông như vậy, mặt mũi lão đỏ bừng cực kỳ xấu hổ đau đớn không thiết sống nữa. Lão giơ tay nhặt thanh bảo kiếm rơi trên mặt đất rồi xoay nhẹ một cái đâm thẳng về phía Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân mau lẹ lách mình tránh người đá bay ngang qua ra hơn một trượng. Tay phải nhẹ nhàng lấy từ trong người ra miếng Vạn Tuế Bài đưa lên cao quá đầu, lạnh lùng quát lớn:

- Đồ Phi Hồng! Sao người không ngẩng mặt lên nhìn qua một chút.

Đồ Phi Hồng ngẩng đầu nhìn lên, bất giác lão không khỏi rung mình ớn lạnh, chân tay luống cuống lùi dần ra phía sau.

Tuyệt nhiên không phải là Đồ Phi Hồng không tôn kính Vạn Tuế Bài. Sự thực là sự việc xảy ra quá bất ngờ vượt ngoài sức tưởng tượng cho nên lão không thể nào có phản ứng kịp thời đối với việc xảy ra trước mắt. Đặng Tiểu Nhân đảo mắt một cái rồi nhảy vọt tới nắm lấy cái đuôi sam của Đồ Phi Hồng cất tiếng cười lạnh lùng, trầm giọng quát lớn:

- Đồ Phi Hồng, người còn chưa chịu quỳ xuống hả?

Đồ Phi Hồng lúc đó mới chợt hiểu chuyện gì xảy ra. "Cộc" một tiếng, lão đã quỳ mọp xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân nói tiếp:

- Đồ Phi Hồng thật to gan, thấy Hoàng thượng mà không chịu quỳ, thử hỏi người có được mấy cái đầu?

Đồ Phi Hồng quỳ mọp xuống đất liên tục khấu đầu bái lạy miệng không ngớt hô vạn tuế.

Cung Thân Vương biết đã đến lúc dừng lại, bèn cười nói:

- Tiểu đệ mau cất Vạn Tuế Bài đi, tiệc rượu sắp lạnh rồi kìa. Đồ đại nhân và mọi người đến thật là đúng lúc, chúng ta mau vào uống vài chén rượu cho vui.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười vội vàng thu hồi Vạn Tuế Bài cất vào trong mình. Thấy Đồ Phi Hồng vẫn còn quỳ mọp dưới đất trong lòng cảm thấy buồn cười, mau lẹ bước lên trước đỡ ông ta dậy, rồi nói đùa với lão một câu:

- Đồ đại nhân người đứng dậy nhé!

Đồ Phi Hồng hổ thẹn mặt đỏ bừng đưa mắt liếc xéo chàng một cái.

Người ta thường nói:

- Rượu lạnh uống vô hại phổi. Rượu nóng uống vào hư gan. Còn như không uống thì tan nát thương tâm.

Tử sắc đi chung khiến người ta trở nên loạn trí.

Từ muôn ngàn đời nay người ta không ngừng đàm luận về công trạng của rượu cũng như tội nghiệt của nó.

Nhưng mà cho đến hiện nay trong cuộc sống của thế nhân thủy chung vẫn không thể nào tách rời được với rượu. Không ai có thể phủ nhận việc rượu có khả năng làm cho người ta dễ dàng xích lại gần nhau.

Ba chén rượu vừa trôi xuống bụng thì những câu chuyện trên trời dưới biển tuôn ra như suối từ miệng mỗi người tạo nên một không khí vô cùng vui vẻ, mọi hiềm nghi ban đầu đều được cuốn sạch đi hết không còn sót lại một chút gì. Đối phương đột nhiên trở thành bằng hữu, cảnh tượng trở nên huyền ảo lạ thường.

Đặng Tiểu Nhân đang cùng mấy tay đại nội cao thủ chơi trò. Đồ Phi Hồng là người tâm phúc bên cạnh Hoàng Lịch hoàng đế, nếu như hắn có mệnh đoán tay uống rượu, chén rượu trên tay liên tục cạn sạch, bao nhiêu nghi hoặc đều bị hơi rượu xua đi hết sạch.

Mặt trời dần dần ngả về phía tây, bốn tay cao thủ Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung và Thời Thu Càn đều biết rằng mình được vinh dự ngồi cùng đối ẩm với Vương gia là nhờ công của Đặng Tiểu Nhân.

Đã là người thì đều có chuyện riêng của mình cần giải quyết, cũng cần phải để cho người ta có phút riêng tư. Bất đắc dĩ phải ngồi lại thì cũng nên liệu lúc nào đi cho thích hợp, còn nếu như miễn cưỡng mà cứ ngồi lại đây thì cũng chẳng hay ho gì.

Thế là bọn họ đều lấy cớ có việc để cáo từ lui ra.

Đồ Phi Hồng cũng muốn cáo lui để cùng đi với bọn họ nhưng vì Cung Thân Vương có việc muốn hỏi nên ông ta đành phải lưu lại.

Tiệc rượu mới lại được bung ra, thức ăn bốc khói nghi ngút tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Cung Thân Vương vén tóc cười nói:

- Đồ Phi Hồng ta muốn hỏi ngươi một việc?

Đồ Phi Hồng kính cẩn nói:

- Xin vương gia cứ hỏi, nô tài biết được chuyện gì xin thuật lại hết không hề giấu giếm.

Cung Thân Vương gật đầu cười nói:

- Tốt lắm, năm xưa trước khi đương kim thánh thượng đăng quang. Lúc người còn là Bảo Thân Vương, ngươi đã từng theo sát bên hầu hạ người. Tất cả mọi chuyện của người ngươi đều biết rõ cả chứ?

Đồ Phi Hồng đáp:

- Thưa phải!

Cung Thân Vương nói tiếp:

- Theo như ta biết vương triều Đại Thanh của ta có tất cả ba miếng Vạn Tuế Bài, tiền hoàng Ung Chính bởi vì ta và Niên Canh Nghiêu dẹp giặc ở Thanh Hải có công đầu nên được thưởng hai miếng Vạn Tuế Bài. Sau này do Niên Canh Nghiêu phản nghịch nên Vạn Tuế Bài của hắn cũng như của ta đã bị thu hồi. Hiện tại bên mình đương kim hoàng thượng chỉ còn có hai miếng Vạn Tuế Bài còn thiếu mất một miếng. Ngươi có biết miếng Vạn Tuế Bài kia thánh thượng ban nó cho ai vậy?

Đồ Phi Hồng nhẹ nhàng đáp:

- Nô tài biết...

Đồ Phi Hồng gương mặt bỗng nhiên hiện ra vẻ lúng túng đột ngột ngừng lại không dám nói nữa.

Cung Thân Vương cười nhạt bảo:

- Đồ Phi Hồng, nếu ngươi không tiện nói ra thì thôi, bản vương sẽ đích thân vào cung để hỏi thánh thượng, chúng ta cứ việc uống rượu.

Đồ Phi Hồng tự nghĩ không nên đắc tội với Cung Thân Vương. Lão nói làm sao là làm như vậy, nếu mình không chiều lòng lão thì mình quả thật là thắng đại nghịch.

Nghĩ vậy nên Đồ Phi Hồng vội chắp hai tay trước ngực, cố ý làm ra vẻ thận trọng nói:

- Vương gia tất hiểu rõ không phải nô tài không chịu nói mà là sợ vạn nhất thánh thượng trách phạt...

Cung Thân Vương cười ha hả nói:

- Ngươi cứ nói hết ra đi vạn nhất thánh thượng trách phạt thì đã có bản vương đứng ra đỡ tội cho ngươi.

Đồ Phi Hồng lập tức đáp ngay:

- Đa tạ vương gia, miếng Vạn Tuế Bài mất tích được đương kim hoàng thượng tặng cho nghĩa huynh Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng đứng bật dậy nắm chặt lấy cánh tay của Đồ Phi Hồng truy hỏi dồn dập:

- Đồ đại nhân, những lời này đều là sự thật sao?

Cung Thân Vương cũng hấp tấp hỏi Đồ Phi Hồng:

- Ngươi nói sao? Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là nghĩa huynh của đương kim hoàng thượng, ngươi không lầm chứ?

Đồ Phi Hồng nghiêm mặt nói:

- Không thể lầm được.

Cung Thân Vương trầm giọng nói:

- Đùng quanh co nhiều lời nói mau đi.

- o O o -